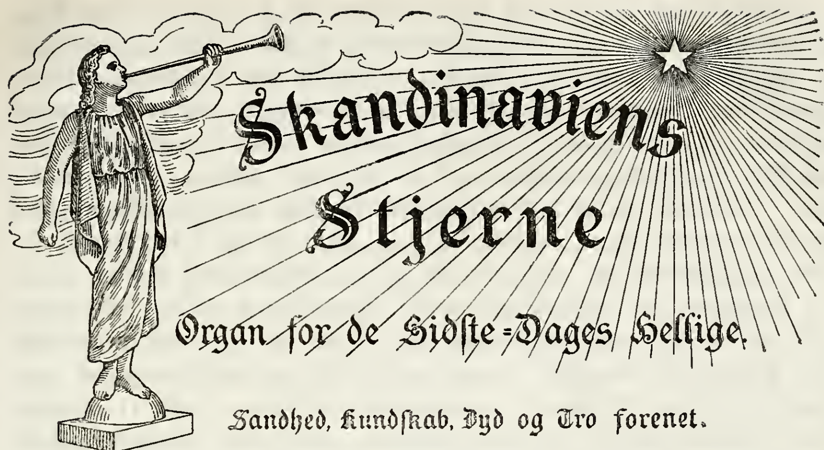

Nummer 22 | 15. November 1912 | 61. Aargang

Guddommelig Fuldmagt.

Tale af Præsident Joseph F. Smith i Tabernaklet i Salt Lake City den 18. August 1912.

Vi have i Eftermiddag lyttet til nogle af de Principper, som høre til Jesu Kristi Evangelium. Foruden disse Principper er der eet, som maaske vil have Interesse for Forsamlingen, og dersom Herrens Aand vil staa mig bi og lede mine Tanker, vil jeg tale derom i nogle Minutter.

Det Princip, som jeg tænker paa, er et meget vigtigt og nødvendigt Sandheds-Princip. Det er ligeledes et Princip, som tilhører Livets og Saliggjørelsens Plan, og uden hvilket alle Ceremonier ere værdi- og betydningsløse med Undtagelse af, at de maaske kunne tjene til at fremme Moralitet, Ædruelighed, Retskaffenhed og Ærlighed iblandt Menneskene. Det Princip, som jeg ønsker at tale om og lægge Vægt paa, er guddommelig Fuldmagt og Myndighed.

Det er sandt, at alle Mennesker ville blive straffede eller belønnede, eftersom deres Gjerninger ere onde eller gode. Intet Menneske kan gjøre Godt i denne Verden uden at modtage Belønningen derfor. Intet Menneske kan udføre en retfærdig eller en barmhjertig Handling, en Handling, som vil være et Exempel for Verden, uden at Herren ser det, og han vil give dem, som udføre disse gode, barmhjertige og kjærlige Gjerninger, den Belønning, de fortjene.

Dette er een Ting; men hvis et Menneske vil forrette Jesu Kristi Evangeliums Ordinancer, raabe Omvendelse til Menneskene og prøve paa at udføre de Ordinancer, som ere nødvendige for at indlemme dem i Guds Rige, uden at have guddommelig Myndighed, da er dette noget ganske andet. Alt, hvad et saadant Menneske udfører, er værdiløst. Gud vil ikke anerkjende Handlinger af Mænd, som paastaa, at de udføre hans Villie og handle i Overensstemmelse med hans Befalinger, hvis de ikke ere kaldede og indsatte af ham og have faaet Myndighed fra ham til at udføre det, som bør udføres til Menneskenes Børns Frelse.

Derfor er det nødvendigt, at de Sidste-Dages Hellige saavel som alle de, der søge efter Sandheden, altid huske paa, at dersom man ikke har Myndighed fra Gud til at forrette Evangeliets Ordinancer, ville disse ikke blive antagne eller anerkjendte i Himlen. Dette er at fremsætte Sagen tydeligt og uden Omsvøb, men det er ikke desto mindre sandt. Herren har sagt: „Kan jeg modtage et Offer, som ikke er ofret i mit Navn? Eller skulde jeg modtage fra eders Hænder det, som jeg ikke har beskikket?" eller som jeg ikke har befalet, eller som ikke er i Overensstemmelse med min Lov? Visselig ikke.

I det nye Testamente er der nedskrevet en Begivenhed, der belyser dette nærmere. En „rig, ung Mand" kom til Frelseren og sagde: „Mester! hvad Godt skal jeg gjøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?" Frelseren vendte sig til ham og sagde: „Hold Budene." „Hvilke?" spurgte den unge Mand. Frelseren nævnede da for ham nogle af de store Bud, som vare skrevne med Guds Finger paa Stentavlerne, og som ere ligesaa nøje forbundne med Jesu Kristi Evangelium som Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Han sagde til ham: „Du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og Moder, og: Du skal elske din Næste som dig selv", men den unge Mand svarede, at han allerede holdt disse Bud: „Det har jeg holdt altsammen; hvad fattes mig endnu?"

Mange Mennesker have en saadan Tillid til sig selv, at de tro, at hvis de blot ere ærlige, ikke stjæle, lyve eller gjøre nogen anden slem Synd, men ere retskafne overfor deres Medmennesker, da er dette en saa god Religion, som Nogen kan have, og det er Alt, hvad der er nødvendigt. Dette er altsammen godt, saa langt det rækker. Vi have ikke et Ord at sige imod en moralsk Mand eller Kvinde, imod en ædel Daad eller en retskaffen Handling, imod en hvilkensomhelst god Gjerning eller barmhjertig Handling, som Mennesker kunne udføre — ikke et Ord have vi at sige derimod; det er altsammen godt, og det vil, saa langt det rækker, bringe saadanne Mennesker Velsignelse, ligesom det gjorde overfor den nævnte unge Mand.

Men efter at Herren havde nævnet Budene for ham, spurgte den

unge Mand: „Hvad fattes mig endnu?“ Herren, som læste hans Hjertes Tanker, sagde til ham: „Gaa bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til de Fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig.“ Men da han hørte dette, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. Den Kjendsgjerning, at han havde „meget Gods“, var ikke Fejlen eller Aarsagen til Vanskelighederne. Det er Pengebegjærligheden og ikke Pengene, der er en Rod til alt Ondt.

Herlighedens Herre, det evige Livs Ophav og Verdens Frelser, som ofrede sit Liv for at forløse Menneskene, saa at de ved at omvende sig kunde befries for Følgerne af deres Overtrædelser og Synder, han sagde til denne unge Mand, at han skulde gjøre visse Ting. Men den unge Mand modsatte sig Herrens Befaling; thi han elskede sine jordiske Rigdomme mere, end han elskede Herrens Befalinger, og heri var det, at han syndede. Alle de gode Mennesker, som paastaa, at de have al den Religion, som er nødvendig for at kunne indgaa i Guds Rige og opnaa Frelse, ville komme i den samme Stilling som denne unge Mand. De glemme, at han, som sagde: „Du skal ikke stjæle“, ogsaa sagde, at du skal fødes af Vand og af Aand for at kunne indgaa i Guds Rige. Vi skulle huske paa, at han, som sagde: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte ... Dette er det første og store Bud. Men det andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv,“ han sagde ogsaa: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene.“

Det er ikke tilstrækkeligt blot at adlyde nogle af Herrens Befalinger. Det er ikke heller nok at have Tro, omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse, uagtet Frelseren paabød dette saavel som det øvrige; men han kom selv for at gjengive Fuldmagten og Myndigheden til sine Tjenere paa Jorden, saa at de kunde forvalte i Herrens Anliggender blandt Menneskenes Børn, og saaledes at de, som de velsignede, vare velsignede af Gud, og at hvadsomhelst de talte under den Helligaands Indskydelse, var Guds Ord til Menneskene og nødvendigt for dem at adlyde; thi Gud vil ikke inspirere noget Menneske til at sige Noget, som ikke er rigtigt, eller som ikke er sandt eller nødvendigt.

Jeg ønsker at indprente paa de Sidste-Dages Helliges Sind, at Myndigheden til at forrette Jesu Kristi Kirkes Ordinancer — der var borttaget fra Jorden paa Grund af Menneskenes Afvigelse fra Guds Veje og Evangeliets Lærdomme, idet de „overtraadte Lovene, forvendte Skikkene og gjorde den evige Pagt til Intet“ (Es. 24:5) — atter blev gjengivet til Jorden gjennem Profeten Joseph Smith. Herren talede til ham og gav ham visse Befalinger, som han adlød, hvorefter en Engel blev sendt til ham, som beseglede det aaronske Præstedømme paa ham og hans Medbrødre — det Præstedømme, som har Nøglerne, Magten og

Myndigheden til at døbe til Syndernes Forladelse og til at forkynde Omvendelsens Evangelium og Begravelsens Daab.

Denne Myndighed blev først gjengivet til Jorden. Senere, da det Værk, som Herren havde udrakt sin Haand for at grundfæste, var skredet frem, sendte han tre andre Sendebud, tre Mænd, som havde været hans Apostler paa Jorden i gamle Dage og modtaget Fuldmagt under Guds Søns egne Hænder, Mænd, som vare bemyndigede af Guds Søn til at opbygge Kirken, prædike Evangeliet, døbe i Vand til Syndernes Forladelse og give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. De gjæstede atter Jorden og meddelte Profeten Joseph det hellige melchisedekske Præstedømme, der har den Myndighed, at hvad det binder paa Jorden, er bundet i Himlen, og hvad det løser paa Jorden, er løst i Himlen.

Paa Grund af den Fuldmagt, som saaledes kom tilbage og blev givet til Joseph Smith, oprettedes denne Kirke, og det er netop den vigtigste Aarsag til denne Kirkes Tilværelse. Hvis der findes en Aarsag, mere vægtig end nogen anden, til, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er bleven til, da er det den, at de Sidste-Dages Hellige have Myndighed fra Gud til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer. Dersom de ikke vare i Besiddelse af denne Autoritet, vilde de ikke være komne stort længere frem end den øvrige Del af Menneskeheden eller end de andre saakaldte kristne Kirkesamfund i Verden.

Lad os til Exempel for et Øjeblik antage Muligheden af, at Gud havde frembragt dette Værk, som vi se for os, og hvis Vært, Fremgang og Udvikling er saa enestaaende, uden at give Myndighed og uden at give Mennesker Fuldmagt til at handle i hans Navn — hvad manglede vi da? Hvad er det, Kristenheden som et Hele har, og som vi mangle? Prædike vi ikke Retskaffenhed saavelsom de? Prædike vi ikke Tro paa Gud, vor Fader, paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand ligesaa ihærdigt og samvittighedsfuldt som de? Er ikke vor Tro ligesaa urokkelig som deres? Prædike vi ikke Omvendelse, Syndernes Forladelse, et retskaffent og oprigtigt Levned, Kjærlighed til Gud og vore Medmennesker og alle de øvrige herlige Principper, som tilhøre Jesu Kristi Evangelium, ligesaa ivrigt som de? Jo, det gjøre vi sikkert.

Selv om man fratog os Myndigheden til at handle i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn, vilde vi dog rage „Hoved og Skuldre“ op over alle andre Religionssamfund paa Jorden; thi vi have alt det, som de have; vi ere i Besiddelse af alle de Velsignelser, som de eje; vor Tro indbefatter alle de Retfærdighedsprincipper, som deres Tro indeholder; men vi have ikke alene alt dette; vi gaa videre end de og lære, at Daaben er for de Døde saavelsom for de Levende. Vi lære, at Mand og Hustru, Forældre og Børn kunne knyttes til hverandre og

leve i gjensidig Forening i Tid og al Evighed — de andre Trossamfund lære ikke disse Principper, men det gjøre vi. Vi tro, at „Manden er ikke uden Kvinden og Kvinden ikke uden Manden i Herren“ (1. Kor. 11: 11). Vi tro, at naar Mænd og Kvinder forenes med det hellige Ægteskabsbaand, bør det gjælde for Evigheden saavelsom for Tiden, og Vielsen maa udføres ved guddommelig Myndighed. Andre tro ikke dette.

Vi gaa videre, meget videre end andre Religionsbekjendere, og alt det, vi tro paa, er godt. Jeg gjentager, at de Sidste-Dages Hellige have alt det Gode, som findes i andre Kirkesamfund, og meget mere. Foruden alt dette have vi guddommelig Fuldmagt og Myndighed, og dette er Grundvolden for det Hele; thi heraf er Alt afhængigt. Gud vil ikke udsende sine Tjenere uden at give dem Fuldmagt til at udføre hans Befalinger. Den Almægtige vil ikke kalde Mennesker til at forvalte hans Riges Anliggender, uden at han sætter dem i Stand til at gjøre det ved at give dem Magt og Myndighed til at handle i hans Navn.

Vi fremsætte den Paastand, at Herren den Almægtige har oprejst Profeter og Apostler, og at han har meddelt dem det hellige Præstedømme, hvilket indehaver Myndighed fra Gud og er nødvendigt for at kunne forrette Kirkens Ordinancer. Vi paastaa, at Gud har skjænket denne Myndighed til Mænd i denne Uddeling, og at de derfor ere berettigede til at virke for de Levendes Frelse og de Dødes Gjenløsning. Dette er Grunden til, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige findes i Verden.

Jeg glædede mig over den særdeles smukke Sang, som vi lige have lyttet til, om den forlorne Søn. Tillad mig at sige nogle faa Ord om dette Emne. Det er meddelt mig, at nogle af Kirkens Ældster, der endog virke som Hjemme-Missionærer, have fremsat den Mening, at det var nødvendigt for os Alle at blive ligesom den forlorne Søn for at opnaa den største Herlighed og Ophøjelse i Guds Rige.

Jeg synes, at det var meget heldigt for den „forlorne Søn“, at han naaede hjem igjen, at Fedekalven blev slagtet til ham, og at hans Fader glædede sig saa meget over at gjense ham — den uværdige Søn, som ikke længere fortjente at kaldes hans Søn, men kun at blive regnet blandt Faderens Tjenestefolk, ja, som en af hans Daglejere. Idet han tilstod sin Brøde og sin Uværdighed for sin Fader, indrømmede han ogsaa selv dette; thi det var sandt, alt for sandt. Den gode Broder, som havde været hjemme hos Faderen, blev lidt misundelig. I kjende Alle Skriftens Beretning om ham; han blev skinsyg og vrededes og sagde til sin Fader: Du har aldrig saa meget som slagtet et Kid for mig, og jeg har dog været hjemme, har arbejdet og været trofast hele Tiden; men da denne ryggesløse Dreng, som du delte dit Gods med, og som rejste udenlands og forødte sin Arv i overdaadigt Levned — da han kommer tilbage, elendig og blottet for Alt, da slagter du Fede-

kalven til ham, sætter en Ring paa hans Finger og ifører ham de bedste Klæder.

Hvor meget indeholder saa ikke det Svar, som Faderen gav denne sin trofaste Søn! Lad os overveje det. Faderen siger til ham: „Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit“ — og Alt, hvad den anden Dreng har, er Fedekalven, Ringen og nogle Klæder at iføre sig. Vi holde ikke Synden frem for Menneskenes Børn som værdig til Efterligning. Vi beklage, at Synden existerer, enten den er iblandt os eller Andre. Vi betragte ikke den forlorne Søn som et Mønster for os at efterligne. Vort Mønster er intet andet og intet mindre end Guds Søn, som var uden Synd fra den Dag, han blev født, til han blev korsfæstet for Verdens Synder.

Vi paastaa, at Frelseren staar uendelig langt højere end selv det bedste Menneske, der, omgivet af Kjødets Skrøbeligheder, søger med hele sin Styrke at blive ham lig. Det er ikke den forlorne Søn, men Guds Søn, som er vort Exempel.

Hvis det var muligt for kjødelige Væsener at opnaa det, vilde vi ønske, at vi kunde blive ligesaa syndefri, ligesaa rene, ulastelige og fuldkomne, ligesaa retfærdige og værdige til Ophøjelse, som Guds Søn var. Dette er vor Lære. Jesus Kristus er de Sidste-Dages Helliges Forbillede. Vi maa følge ham, og de Gjerninger, som han gjorde, maa vi gjøre, Neddyppelsens Daab iberegnet. Vi maa tragte efter den Ydmyghed, som han besad. Vi maa være villige til at anerkjende Guds Autoritet i Alt — hvilket den rige, unge Mand, som vi have talt om, ikke var villig til. Vi maa stedse holde Guds Bud og vise Lydighed mod hans Love.

Maa Gud velsigne de Sidste-Dages Hellige og hjælpe dem til at vedblive trofaste i Evangeliet er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

En Forespørgsel i Rigsdagen.

Bladene have indholdt Beretninger om en Resolution, som en fornylig afholdt Kirkeforsamling har vedtaget, gaaende ud paa at opfordre Regjeringen til at udvise Mormonernes Ældster af Landet og forhindre Lærens Udbredelse. I Sverige og Norge føres en lignende Agitation med samme Formaal, og dette har bragt flere Avisskrivere paa den Tanke, at en samlet, ensartet Optræden i de tre nordiske Lande imod Mormonerne vilde have større Vægt. Enkelte Blade have derfor ogsaa i den senere Tid ymtet om, at det skulde være den danske Regjerings Hensigt at søge Enighed opnaaet med Sverige og Norge om en fælles Optræden imod De Sidste-Dages Hellige i de 3 Lande.

For at faa at vide, hvor meget eller hvor lidt Sandhed der var i disse Bladudtalelser, rettede vor Trosfælle, Folketingsmand F. F. Samuelsen, ved Slutningen af sin Tale under Finanslovbehandlingen Tirsdag den 22. Oktober en Forespørgsel til Kultusministeren og fik hans Svar ved Dagen efter at gjentage Forespørgslen.

Vi hidsætte her den Del af Br. Samuelsens Tale, der vedrører Mormonspørgsmaalet, og Ministerens Svar efter det stenografiske Referat af Folketingets Forhandlinger:

„Endelig vil jeg rette en Forespørgsel til den samme højtærede Minister (Kultusministeren). For en Maanedstid siden læste jeg i et Blad, at den højtærede Minister havde plejet Samarbejde med Sverige og Norge om en Fællesoptræden overfor de Sidste-Dages Helliges eller, som Verden i Almindelighed kalder dem, Mormonernes Missionærer, og Resultatet af Forhandlingerne skulde da blive, at Ministeren vilde fremsætte Forslag til Lov om en almindelig Udvisning af disse Missionærer. Indtil den højtærede Minister har svaret bekræftende paa Spørgsmaalet om, hvorvidt dette forholder sig rigtigt, vil jeg vægre mig ved at tro, at en demokratisk Minister i Aaret 1912 vil gaa med til en Indskrænkning af den overfor ikke-anerkjendte Trossamfund alt i Forvejen meget begrænsede Religionsfrihed. Der findes her i Landet omtrent 1100 Statskirkepræster og omtrent 50 Missionærer af de Sidste-Dages Hellige. Kan de Herrer Præster ikke ved Hjælp af deres Bibel og ved Hjælp af nogen Tro paa, at den Sag, de arbejder for, er Sandhed og Ret, dokumentere, at Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige lærer, er falsk Lære, bør vistnok den højtærede Minister alligevel ikke spekulere i den Slags Indskrænkninger af Friheden paa det religiøse Omraade, hvorved Danmark vilde synke ned i de civiliserede Staters anden Række. Statskirkens Præster har en meget stor Magtstilling. Der staar 22 af dem overfor hver 1 af disse Missionærer, som ifølge enkelte Bladudtalelser skulde udvises af Landet. De 22 Præster er lærde Mænd, som har ofret Aar af deres Tid paa at studere Teologi, den ene Missionær er en Mand, som er udgaaet fra en Fabrik, fra et Værksted, fra et Lager, fra en Butik, og som ikke har ofret Tid paa at studere Teologi. Man skulde da synes, at Præsterne maatte have let ved at dokumentere overfor disse Missionærer, at deres Lære ikke er i Overensstemmelse med Sandheden. Jeg har tilhørt denne Kirke i omtrent 20 Aar. Jeg kjender disse Mænd, og jeg veed, at det er hæderlige og oprigtige Mænd, og derfor mener jeg — forudsat at der virkelig er noget i de omtalte Meddelelser i Bladene —, at det vilde være for galt, om man paa denne Maade begrænsede den i Forvejen begrænsede Religionsfrihed, vi har. Jeg vil derfor meget gerne udbede mig et Svar af den højtærede Minister angaaende denne Sag, som har været Genstand for Omtale i orskjellige Blade“.

„Den højtærede Kultusminister undlod at svare paa en Forespørgsel, jeg igaar rettede til ham. Jeg antager, at det er undgaaet den højtærede Ministers Opmærksomhed, at jeg i Gaar stillede Spørgsmaal om, hvorvidt det var rigtigt, at Ministeren laa i Underhandlinger med Sverige og Norge om en fælles Optræden overfor „de Sidste-Dages Helliges Missionærer", en Fællesoptræden, som skulde resultere i Lovforslag, der tilsigtede Udvisning af disse Missionærer. Sagen har Betydning for langt flere end dem, der her direkte sigtes til, idet selve Religionsfriheden synes truet. Hvis det, der har staaet i Bladene, ikke er rigtigt, mener jeg, det vilde være naturligt, at Ministeren gav et Svar paa mit Spørgsmaal."

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): „Jeg skal svare det ærede Medlem ganske kort ved at sige, at der ikke af mit Ministerium og — mig bekjendt — heller ikke af noget andet Ministerium er indledet nogen Forhandling om det paagældende Spørgsmaal med vore Nabolande."

En Kinesers Højmod.

En Mand, som i mange Aar har opholdt sig i Kina, fortæller Følgende om Kineserne:

„De ere de nobleste Mennesker i Verden. Det er en Fornøjelse at arbejde iblandt dem. Jeg vil fortælle en sandfærdig Historie, der illustrerer Kineserens ædle Karakter.

En Kineser i Manchuria blev dødelig saaret af en Kosak, som var under Indflydelse af Spiritus. Det var nødvendigt at faa den Skyldige udpeget af Kineseren, og et halvt Dusin Kosakker bleve i den Hensigt bragte til Kineserens Seng. Men Kineseren nægtede at udpege sin Morder, idet han sagde:

„Hvorfor skulde han dræbes? Jeg maa dog dø alligevel!"

De forklarede ham, at Kosakken ikke vilde blive dræbt, men kun straffet strengt for sin Forbrydelse, hvorpaa Kineseren sagde:

„Hvorfor straffe ham, naar han allerede er tilgivet?"

Saa sagde de til ham, at Straffen ikke skulde være en Hævn, men til Skræk og Advarsel, saa at han ikke oftere gjorde sig skyldig i en saa frygtelig Synd, men Kineseren rystede kun paa Hovedet og sagde:

„Han vil ikke oftere begaa en saadan Forbrydelse, naar han veed, at jeg har tilgivet ham."

Fredag den 15. November 1912.

„Søger efter Eders Døde“.

Mange af „Stjernen“s Læsere have uden Tvivl med Interesse læst Br. Nephi Andersons Artikel, „Genealogiens Plads i Frelsningsplanen“, og de, som ikke have læst den, ville vi indtrængende opfordre til at gjøre det. Vi „leve i Adspredelsen“, langt borte fra det Sted, hvor Herrens Templer hæve deres Taarne mod Himlen, og hvor dette store Arbejde for de Døde alene kan udføres. Mange tro derfor, at det ikke kan nytte at samle Slægtregistre; de have maaske ingen Udsigt til eller Attraa efter at komme til Zion, og de mene derfor, at et saadant Arbejde vil være forgjæves. Dette er dog en meget stor Fejltagelse.

Herren har sendt sine Tjenere til os; han har oplyst vor Forstand om Evangeliets Sandheder, og vi have annammet dem. Mange af os ere maaske de eneste ud af en stor Familie, for hvem Evangeliet er blevet forkyndt. Hvorfor kom det netop til os? Var det, fordi vi ere bedre end alle de andre, der ikke kunne se, som vi se, og som endog haane og spotte os for det Skridt, vi have taget? Elsker Gud ikke vore Brødre og Søstre, vore Forældre og øvrige Slægtninge ligesaa meget som os? Hvorfor ere vi da blevne kaldede „een af en Stad og to af en Slægt“ (Jer. 3: 14)?

Vi have vist alle Slægtninge og Venner, som vi elske, og som ogsaa elske os. Kunne vi tænke os Ophøjelse og virkelig Salighed i Guds Rige uden dem? Tænk paa din lille Broder eller Søster, som du legede med i Græsset om Sommeren og fortalte Æventyr de hyggelige Vinteraftener i dit Barndomshjem; han eller hun er maaske siden død eller ude i Verden. Vilde du kunne blive rigtig lykkelig i Herlighedens Rige, dersom du vidste, at denne din Broder eller Søster var ulykkelig? Nej! Det Kjærlighedens Baand, der binder os til alle vore Kjære, kan ikke fuldstændigt sønderbrydes, og vi kunne ikke blive salige uden dem og de ikke uden os.

Herren har ikke kaldet os, fordi vi ere bedre, eller fordi han elsker os højere end alle Andre, men fordi han har en Mission for os at udføre. „Søg efter Eders Døde“ er det Bud, som lyder til os gjennem hele Kristi Evangelium, og hvad dette betyder, og hvorledes vi skulle efterkomme det, fremgaar tilstrækkeligt tydelig af Nephi Andersons Artikel. Men dette Bud lyder ikke alene til Saadanne, som vente at komme til Zion, men til Alle, som forene sig med Kirken, hvad enten de ere unge eller gamle, fattige eller rige.

Mange have været saa ivrige efter at komme til Zion, at de have

forsømt denne Pligt, tildels maaske fordi de ikke have forstaaet dens fulde Betydning, og netop paa Grund af denne Forsømmelse have de ikke fundet Zion. Dersom vi ikke medbringe saa meget af vort Slægtregister, som vi paa nogen Maade kunne skaffe, vil Zion ikke være Zion for os!

Andre have samlet deres Slægtregistre og nedskrevet Navnene paa saavel deres afdøde som levende Slægtninge med saa mange genealogiske Oplysninger, som de kunde tilvejebringe, men de have ikke naaet at komme til Zion. Var da deres Arbejde spildt? Nej! thi deres Optegnelser sendtes derover og bleve fremlagte i Herrens Tempel. Arbejdet blev udført baade for dem selv og deres Døde, og uagtet de levede og døde i Adspredelsen, udførte de et større Arbejde og stode i højere Grad som „Frelsere paa Zions Bjerg" i disse Ords virkelige Betydning end de, som kom til Zion uden saadanne Optegnelser.

Lad derfor i vor „Søgen efter vore Døde" ikke det Spørgsmaal have mindste Indflydelse: Kommer jeg mon nogensinde til Zion? Husk paa, at Arbejdet aldrig er spildt, men at det tvertimod er vor specielle Mission og Guds Hensigt med os, at vi skulle udføre dette Arbejde, og Ingen kan være en Sidste-Dages Hellig, uden at han søger at opfylde det Bud, som er kommet til os fra Gud gjennem hans Profeters Mund. Ingen kommer til Zion for sent, men Enhver, som ikke inden sin Afrejse har samlet alt det Slægtregister, han kan, vil før eller senere faa en Følelse af, at han kom der for tidligt.

Og der er Trøst og Velsignelse i dette Arbejde. Naar dine Forældre eller dine Søskende bebrejde dig din Tro, eller naar dine Venner haane dig og du maa døje meget, fordi du søger at tjene Gud, da vil Tanken om det Arbejde, som du vil blive Midlet til at udføre for dem, fylde din Sjæl med Lyksalighed og hæve dig over alle Trængsler, og naar Livets Strid er endt og du møder dine Kjære i Paradis, da ville de velsigne dig for dit Arbejde; det vil blive en Glædens Tid for dig, og en uendelig Lykke vil fylde dit Hjerte. Derfor, forsøm ikke denne Pligt, medens du er her og har Lejlighed dertil. „Lader os derfor, som en Menighed, som et Folk og som Sidste-Dages Hellige, ofre for Herren et Offer i Retfærdighed, og lader os fremlægge i hans hellige Tempel en Bog, som indeholder Optegnelsen over vore Døde, der skal være aldeles værd at annammes." (Pagtens Bog 128: 24.) J. S. H.

Den franske Mission.

Som bekjendt har der kun været to Missioner i Kirken i Europa foruden den engelske og de to i de skandinaviske Lande, nemlig den belgisk-hollandske og den sveitsisk-tyske. Disse to Missioners Virkefelt

var hele Mellem- og Sydeuropa, men det største Arbejde udførtes naturligvis i de Lande, efter hvilke Missionerne vare opkaldte.

I Frankrig alene er der 39,000,000 Mennesker, og store Dele af Nabolandene tale ogsaa Fransk; det var derfor nødvendigt at faa fransktalende Ældster i disse Missioner. Men at have Ældster, der tale forskjellige Sprog, virkende i samme Mission vilde ganske naturligt i Længden virke hæmmende paa Arbejdet, og for at Evangeliet kunde blive forkyndt med større Kraft blandt de mange Millioner fransktalende Folk, er nu den franske Mission organiseret.

En Konference af fransktalende Ældster blev afholdt Tirsdagen den 15. Oktober 1912 Kl. 2 i Paris. Tilstede vare Præsident Rudger Clawson samt ovennævnte to Missioners Præsidenter, Ældsterne Roscoe W. Eardley og Hyrym W. Valentine, ti Ældster fra den hollandske og fem fra den tydske Mission. Et Brev blev oplæst fra Kirkens øverste Præsidentskab, i hvilket Præsident Clawson bemyndigedes til at organisere den franske Mission. Alle de Tilstedeværende udtalte deres Følelser om dette Skridt, hvorefter Præs. Clawson fremsatte følgende Forslag: „Det er foreslaaet, at vi organisere den franske Mission med Hovedkvarter i Paris og indbefattende Frankrig og de fransktalende Indbyggere i Sveits, Belgien og Italien.“ Ligeledes: „At vi opholde Ældste Edgar B. Brossard som Præsident over den franske Mission med Ældste Norman D. Salisbury som Missionssekretær.“ Disse Forslag vedtoges enstemmigt.

Den franske Mission er altsaa nu en Kjendsgjerning, og saaledes, som den er organiseret, bestaar den af 11 Grene med 29 Ældster og 403 Medlemmer; den har altsaa en god Grundvold at bygge paa; baade den japanske og den sydafrikanske Mission have et mindre Medlemsantal. Naar nu denne Mission bliver inddelt i Konferencer, Arbejdet sat i System, Kirkens Skrifter i større Udstrækning oversatte i det franske Sprog, og et Missionsblad mulig bliver udgivet, en ny „Stjerne“, da vil denne Mission sikkert voxe hurtigt og være i Stand til at udføre et stort Arbejde iblandt de fransktalende Folkeslag.

Alle Ældsterne og de Hellige i den skandinaviske Mission ønske vore franske Brødre og Søstre til Lykke, og vi nedbede Himlens Velsignelser over alle dem, som nu tilhøre, og alle dem, som ville komme til at tilhøre denne nye Mission.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Fred. C. Mickelson er løst som Præsident over Trondhjems Konference og Jesse H. Nielsen beskikket til at indtage hans Plads.

Følgende Ældster ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Utah: Fra Kjøbenhavns Konference: Peter C. Lundgreen og Larse Jensen; fra Aarhus: Peter Hansen; fra Bergen: Thomas L. Thomsen og Leonard Larsen og fra Kristiania: John R. Nielsen, Paul E. Strømness, Ferdinand C. Sørensen og Olaf Andersen.

Disse Brødre forlode Liverpool den 15. November med Dampskibet „Corsican". Vi ønske dem en god og behagelig Hjemrejse.

Forflyttelse. Ældste Walter E. Fridal er løst fra sit Arbejde i Bergens Konference og beskikket til at virke Resten af sin Missionstid i Aarhus.

Ankomst. Ældsterne Otto N. Smith fra Centerville, Utah, og Sterling D. Madsen fra Brigham City, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 8. November for at virke som Missionærer i Skandinavien.

Beskikkelse. Ældste Otto N. Smith er beskikket at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Sterling D. Madsen i Bergens Konference.

Søndagsskolernes Program for December 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se „Stjernen" Nr. 22, Side 345, 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

32. Lektie: Aabenbarelser og Tilkjendegivelser af Guds Kraft — Forfølgelse i Colesville — Joseph bliver to Gange arresteret — Forhøres og frikjendes. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 26—31.
33. Lektie: Besøger atter Colesville — Falske Aabenbaringer — Kirkens anden Konference — Missionærer kaldes til Lamaniterne. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 31—34.
34. Lektie: Missionærernes Rejse til de vestlige Stater — De prædike efterhaanden, som de rejse — mødes med meget Held i Kirtland — Parley P. Pratts Arrestation, Flugt og Rejse. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 35—39.

Missionærernes Æresliste for Oktober 1912.

1. Skrifter uddelte.

1. C. Carl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren . . . 1957
2. Alvin Christophersen, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren. 1615

2. Bøger omsatte.

1. N. L. Hansen, Kjøbenhavns Konf., Holbæk Gren 125
2. Chas. C. Sørensen, Trondhjem Konf., Trondhjem Gren 69

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Alvin Christophersen, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren . . 974
2. C. Carl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren 839

4. Evangeliske Samtaler.

1. Norman Andersen, Bergens Konf., Bergens Gren 94
2. C. M. Nielsen, Kristiania Konf., Kristiania Gren 78

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen i Aalborg begyndte Fredag Aften den 4. Oktober. Det første Møde holdtes under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening og aabnedes med Salmen: „Lover din Herre, o Zion, din Konge med Ære". Bøn af Ældste James C. Bolander, derefter Salmen: „Som Staden, der paa Bjerget staar". En Rapport over Foreningens Virksomhed i de sidste sex Maaneder blev oplæst af Søster Jensine Johansen, hvorefter et meget interessant Program blev udført.

Koret sang en Anthem, „Solnedgangen". Efter nogle Bemærkninger om Foreningens Tilstand af Konferencepræsident C. M. Jensen talte Missionspræsident Martin Christophersen om den kvindelige Hjælpeforenings Oprindelse, Formaal og Nytte.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil". Taksigelse af Søster Johanne Klitgaard.

Ved Mødet Lørdag Aften den 5. Oktober præsiderede Konferencens Præsident, C. M. Jensen. Tilstede vare Missionspræsident Martin Christophersen, de tolv Ældster, som virke i Konferencen, og nogle Besøgende fra Aarhus Konference.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe". Bøn af Ældste James C. Bolander og derefter Salmen: „Saa sikker en Grundvold for eder, som tror". Følgende Ældster aflagde Rapport over Tilstanden i deres respektive Arbejdsmarker: Jens M. Jensen og Joseph E. Jensen fra Hjørring Gren; Andrew E. Lauritzen og Adolph Petersen omtalte deres Rejser i de forskjellige Grene; Søren M. Sørensen og George Jensen fra Brønderslev Gren. Til Afvexling sang Koret Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa". James C. Bolander og Andrew M. Jensen aflagde Rapport over Frederikshavns Gren. Missionspræsident Martin Christophersen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og talte om sine Erfaringer i Missionsmarken.

Til Slut Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader". Taksigelse af Ældste George Sanders.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference. Skolen aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Ældste Louis C. Jacobsen, derefter Sangen: „Kom dog Alle, store, smaa".

Rapporterne fra de forskjellige Søndagsskoler bleve aflagte som følger:

Aalborg Søndagsskole af James Hansen, Brønderslev af Søren M. Sørensen, Hjørring af Joseph E. Jensen og Frederikshavn af James C. Bolander. Dernæst blev et smukt og interessant Program udført af Aalborg Søndagsskole. Præs. Martin Christophersen roste Skolen for dens vel udførte Program, omtalte det store Arbejde, som den kunde udføre, og paamindede Medlemmerne om altid at møde i rette Tid. Skolen sluttedes med Sangen: „God og venlig altid vær". Taksigelse af Ældste James Hansen.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag aabnedes med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv". Bøn af Ældste P. H. Sørensen. Dernæst Salmen: „En stakkels, sorgbetynget Mand". Konferencepræsident C. M. Jensen aflagde Rapport over Aalborg Gren, hvorefter James Hansen, Christian Dausel og Louis C. Jacobsen bar deres Vidnesbyrd.

Koret sang en Anthem, „Hviler", hvorefter Præs. C. M. Jensen aflagde Rapport over Aalborg Konference. Der havde virket 14 Missionærer, som havde omsat 37,158 Skrifter og 907 Bøger, besøgt 10,893 Fremmedes Huse, holdt 280 offentlige Møder, haft 2167 evangeliske Samtaler og døbt 11 Personer i de sidste 6 Maaneder.

Præsident Martin Christophersen foreslog Kirkens Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne i sidste Konference i Salt Lake City, Utah, samt Missionens og Konferencens Autoriteter til Opholdelse som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission, John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne", Robert H. Sørensen som Missionssekretær og Christen M. Jensen som Præsident over Aalborg Konference. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Præs. Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med Missionærernes Bestræbelser og omtalte Evangeliets Sandhed. Koret sang en Anthem, „Jerusalem". Taksigelse af Ældste Adolph Petersen.

Aftenmødet Kl. 7 aabnedes med Afsyngelse af en Anthem, „Himmelsk Fred". Bøn af Ældste Christian Dausel, hvorefter Koret sang en Anthem, „Fredens Prins".

Præs. C. M. Jensen oplæste Beskikkelserne af Missionærerne til deres Arbejdsmarker som følger:

Aalborg Gren: Christen M. Jensen som Forstander med James Hansen, Christian Dausel og Adolph Peterson som Medarbejdere.

Brønderslev Gren: Andrew E. Lauritzen som Forstander med George Jensen som Medarbejder.

Hjørring Gren: Andrew M. Jensen som Forstander med Louis C. Jacobsen som Medarbejder.

Frederikshavns Gren: James C. Bolander som Forstander med Joseph E. Jensen som Medarbejder.

Jens M. Jensen og Søren M. Sørensen bleve hæderligt afløste fra deres Virksomhed som Missionærer med Tilladelse til at rejse hjem paa Grund af daarligt Helbred.

Præs. P. H. Sørensen fra Aarhus talte om Mormonismens Lighed med Kristi Lære. Til Afvexling sang Koret en Anthem, „Led mig".

Præs. Martin Christophersen talte om „Guds Riges Oprindelse". Mødet sluttede med, at Koret sang: „Se, jeg staar ved Døren". Taksigelse af Ældste Andrew M. Jensen.

Om Mandagen afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne udtalte deres Tilfredshed med Arbejdet og lovede at udføre deres Pligter, saa godt de formaaede, og hvor mange gode Raad bleve givne af Præs. M. Christophersen.

Mandag Aften Kl. 8 blev der afholdt endnu et Møde, som aabnedes med Afsyngelse af Salmen „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Broder Holger Jørgensen, hvorefter Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde".

Ældste George Sanders talte om Bibelens Betydning for Menneskene. Til Afvexling sang Koret: „Jesus, Elsker af min Sjæl".

Ældste Mikkel Mikkelsen talte om Joseph Smiths første Syn og bar sit Vidnesbyrd.

Præs. Martin Christophersen forklarede Evangeliets Principper og opmuntrede Søskende til at adlyde dem og forberede sig til det tilkommende Liv.

Konferencen sluttedes med Salmen: „Elskte Zion, stærk du stande". Taksigelse af Præs. C. M. Jensen.

James Hansen,
Konference-Sekretær.

Fra den mørke Aftenhimmel — og den store, gode Gud —
En Sølvmønt faldt mod Jorden, Verdens store, runde Gulv;
Jeg skyndte mig at ønske; thi det var et Stjerneskud.

Jeg bøjed' mig, men ikke efter Sølvmønten ned.
— Jeg griber ikke efter denne tomme Herlighed, —
Jeg knælede og ønsked' mig: Guds Fred og Kjærlighed.

Karl G. Jørgensen.

Tankesprog.

De største Aander udvise den største Medfølelse og Sympati. Der er stor Lighed mellem en lukket Sjæl og en lukket Østers. Man behøver kun meget lidt aandelig Rigdom for at kunne lukke sig inde i sig selv; men kun store dybtseende Sjæle kunne føle for Andre. Hvad vi kalde Mangel paa Kjærlighed er i Reglen Mangel paa Evne til at iagttage og forstaa vore Omgivelser. Dersom vi kjendte dem bedre, vilde vi elske dem mere. Gud kjender Alt og elsker derfor Alt. Fra Menneskenaturens Gerizim Bjerg lyder stadig Velsignelsen: „Salige ere de Barmhjertige, thi dem skal der vises Barmhjertighed".

Naar mar er 20 Aar, har man løst Verdensgaaden. I 30 Aars Alderen begynder man at granske over den, og ved 40 Aars Alderen finder man den uløselig.

Daaren er villig til at betale Alt undtagen Visdom. Et Menneske kjøber ikke noget, som det allerede tror at have rigeligt af.

Simms.

Missionærernes Rapport for Oktober 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	10	2453	70	1019	200	44	1		
Peter H. Sørensen	Aarhus	17	9889	124	3181	336	98	6		3
Henry A. Bjørkman	Kjøbenhavn	15	12203	430	4967	286	106	1	1	
Hyrum D. Jensen	Bergen	11	1985	85	882	530	156	6		
C. M. Nielsen	Kristiania	22	8588	187	2333	602	84	7	1	1
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	7	5046	147	1959	295	43	1	1	
Totalsum for Missionen		82	40164	1043	14341	2249	531	22	3	4

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).